

Al país del Nil (VII): El Caire. Nous costums

Un relat de: [Bartomeu Carles](#)

A l'home i la dona occidentals els sobten alguns costums socials que aquí s'esdevenen amb absoluta naturalitat.

En un canal que en altres temps va ser potser poblat per hipopòtams i cocodrils però en el que avui només hi discorre una aigua turbulenta i de dubtosa salubritat, un pescador branda la canya per intentar pescar... a les dues de la matinada.

L'endemà, en aquest mateix canal, seguint el corrent, us topareu amb un ase mort i estat de descomposició avançat sobre les aigües del riu. Més enllà, corrent avall, dues germanes de no més de 9 anys renten les olles i els estris de cuina amb aquesta mateixa aigua, mentre el seu germà petit evacua entre elles i l'ase mort. Vosaltres segur que no sobreviuríeu després del sopar; elles segurament sí.

Per altra part, per poc que observeu al vostre voltant, podeu arribar a pensar que us trobeu al país més segur del món. Tot Egipte és ple de policies, homes uniformats en els més variats colors -blancs, marrons, blaus- que omplen carrers i monuments, i que resten, asseguts o dempeus, sota una gran plataforma quadrada que els fa d'ombrel·la protectora i els resguarda de l'intensa radiació solar. Potser és el clima, potser la quietud per evitar sobresortir del rectangle d'ombra reduïda, però hom pot confondre fàcilment aquesta actitud d'espera permanent i d'inactivitat amb la indolència.

La passió que pot provocar en un musulmà una dona estrangera de pell blanca amb camisa de màniga curta i pantalons curts és indescriptible. Els ulls de la comunitat masculina musulmana poden saltar literalment de les seves òrbites en topar-hi. A El Caire és probable que, si sou una jove europea de pell de color d'àmbar, i pregunteu a un jove guàrdia on es troba una cabina telefònica, aquest us senyali l'indret més lluny d'on ell es troba, a l'altre extrem d'una plaça pública pràcticament impossible de creuar pel trànsit intens que hi discorre. Així les coses, no us ha de sorprendre que aquest jove guàrdia vulgui acompanyar-vos-hi i que fins i tot, amb gestos ostensibles, faci gala de la seva autoritat per aturar la corrua interminable i sorollosa de vehicles que no cessa de circular. Potser pensareu que us ofereix el present de la seva amabilitat perquè pugueu arribar més aviat i sense perill al vostre destí; ell ho fa, en canvi, per romandre més estona al vostre costat i demostrar-vos que és capaç de posar el cel als vostres peus per complaure-us. Una mostra d'un irrefrenable esperit sensual -o sexual?-. Si aneu ben acompanyada, no hi fa res: deixeu-vos estimar.